

למרבח האסון, זה קורה בתקופה שבה אין בישראל ממשלה המסוגלת לתפקד. אחרי פסקהדין, לא העז איש להגיב. יצחק רבין פוחד מפני השותפים הדתיים הקנאיים שאותם הכניס לממשלתו. הוא לא העז לעשות, על דעת עצמו, מעשה מהיר ונמרץ כדי למנוע את האסון. קרוב לוודאי שלא חש כלל כי הנה ניתנה דחיפה למכור נית הסרת-בלמים.

אחרי שהאסון כבר החל מתרחש, לא ידעו עת הממשלה מה לעשות. אחרי היסוסים ולבטים, הגישה עירעור לבית-המישפט המחוקק. אבל היא לא דאגה שעירעור זה יישמע מייד. שופטי ישראל רגישים מאד לבעיות לאומיות, והם היו נחפזים לטפל ב"נושא, אילו נרמז להם שזהו עניין של כביי-שריפה. עד היום לא נשמע העירור כלל.

ללא בלמים וללא נהג, הידרדרה המכור נית במידרון.

בנים חדשות במראה

כ אשר קורה אסון כתוצאה מטימטום, אייראית-הנולד, קהות-הושים ורשל

נים בעיר העתיקה

אנשי מג"ב מחייכים בהובלים מפגין

יריה ברובה-גאזים לתוך המון מפגין

: שוטרים שומרים בפתח סימטה נטושה

נות, יש לשילטון הישראלי תמיד תשובה סטנדרטית: "יד חזקה". "היד החזקה" הופעלה. כשלא הצליחה, הופעלה יד חזקה עוד יותר.

השבוע יכלה ישראל להסתכל בראי — והמראה שנשקף לא היה יפה. תחנות-הטלוויזיה בכל רחבי העולם שידרו — באנגלית, בצרפתית, ברוסית, בגרמנית, ובעיקר בערבית. המצלמות הראו את שוטרי הכובש — שוטרים אוסייניים של כובש אוסייני העושים את המעשים האוסייניים שעושה כל כובש.

הם הראו את הנוער המתמרד, והוא דמה לנוער המתמרד בכל איזור של כיבוש. השוטרים היכו, הסתערו, ירו, גררו על הארץ, משכו בשערות, ולפעמים גם ברחו. הנוער התקדם, המטיר אבנים, נחבל, נתפס, נפצע.

כל אדם נורמלי, שאינו מעורב בעניין, שונא אוטומטית את חיילי הכיבוש, ורוחש אהדה אוטומטית לנוער הכבוש. התצגת כולה היתה שווה מיליארדים לתעמולה הפלסטיגית, והערבית ביכלל, ושום תקציב ישראלי אינו יכול לתקן את הנזק.

בציבור הישראלי עצמו, עורר המראה רגשות מעורבים. אין ספק שרוב הציבור הגיב כפי שמגיב כל ציבור בכל מדינת כיבוש: "צריכים לתת להם על הראש", (המשך בעמוד 32)

